

N:o 7.

Ank. till Riksd. Kansli den 12 Mars 1886, kl. 3 e. m.

Memorial, i fråga om eftergift å en Riksbankens fordran.

Enligt en af Bokförläggaren här i Stockholm Hjalmar Linnström den 1 December 1883 utställd, af adjunkten vid Karlstads Allmänna läroverk Filosofie Doktor J. M. Larsson accepterad vaxel å 883 kronor 25 öre samt Stockholms Rådhusrätts dom den 15 November 1884 har, sedan Linnström till borgenärers förnöjande afträdt sin egendom och genom utdelning i hans konkurs den 20 Juni 1885 guldits upplupen ränta samt å kapitalet 119 kronor 97 öre, Riksbanken fordran på grund af sagda vaxel till belopp af 763 kronor 28 öre jemte ränta samt kostnadsersättning.

Uti en till fullmäktige ingifven skrift har läroverksadjunkten Larsson anhållit, det Riksbanken måtte såsom likvid för sin fordran antaga ackord å 100 kronor; och har Linnström å denna skrift tecknat förklarande, det han ej hade något att invända mot bifall till ansökningsen, hvarjemte sysslomännen i Linnströms konkurs skriftligen intygat, att alla affärer emellan Linnström och hans firma samt Larsson blifvit till fullo uppgjorda, så att de icke vidare hade någon fordran hos eller häftade i skuld till hvarandra samt således icke heller egde föra någon talan emot hvarandra på grund af de utaf Linnström utställda och af Larsson accepterade vaxlar.

Enligt ansökningsen jemväl bifogade handlingar uppgå Larssons bohag och öfriga tillgångar till ett värde af 981 kronor 20 öre, men skulderna deremot till 8,245 kronor.

Öfver ansökningsen hörd, har ombudsmannen vid Riksbankens
Bih. till Riksd. Prot. 1886. 6 Afd. 1 Band. 4 häft.

hufvudkontor anført, att, derest Larsson måste afstå sin egendom till konkurs, omkostnaderna dervid samt prioriterade skulder, såsom kronoutskylder, hyra, tjensthjónslön m. m., skulle komma att medtaga så stor del af tillgångarna, att ringa, kanske ingen utdelning vore att för oprioriterade fordringsegare påräkna; att sökanden väl såsom läroverksadjunkt innehade lön till belopp af 3,500 kronor, men att, då han fyllt 69 år och sedan flera år ej kunnat sköta sin tjenst, arfvodet åt hans vikarie samt nödigt underhåll åt sökanden, hans hustru och deras tre minderåriga barn säkerligen medtog så stor del af lönen, att föga eller intet deraf återstode åt borgenärerna; samt att det därför syntes ombudsmannen vara för Riksbanken fördelaktigare att antaga det erbjudna ackordet än att tvinga Larsson till konkurs.

Jemte meddelande häraf hafva fullmäktige i skrifvelse till Utskottet förklarat, att de delade ombudsmannens åsigter i frågan, men att de, vid det förhållande att Larsson icke gjort konkurs, äro af gällande bestämmelser i bankoreglementet förhindrade att något slags ackord eller eftergift bevilja, i följd hvaraf fullmäktige till Banko-Utskottet öfverlemnade de till ärendet hörande handlingar med hemställan att det af läroverksadjunkten Larsson gjorda, ofvan omförmälda ackordsanbudet måtte varda antaget.

Vid behandling af denna fråga har Banko-Utskottet, på grund af sökandens höga ålder och bekymmersamma ekonomiska ställning samt öfriga förekomna ömmande omständigheter, lika med fullmäktige ansett sig böra understödja ansökningen och hemställer därför,

att ifrågavarande ackordsanbud må varda af Riksdagen antaget.

Stockholm den 12 Mars 1886.

På Banko-Utskottets vägnar:

G. S. ÅKERHIELM.